

sődés fogja meggyőzőbbé s elevenebbé tenni.

László István.

A magyar állami hadiárvagondozás tiz éve. Pettkó-Szandtner Aladár h. államtitkár szerkesztésében és a népjóléti minisztérium kiadásában a fenti címmel beszámoló jelent meg, amely az állami hadiárvagondozás tízéves történetét és az elért eredményeket ismerteti. A mozaikszerűen sorakozó cikkekből megtudjuk, hogy az állam százezernél is több hadiárva sorsáról gondoskodik és negyedfélezer gyermek kiképzését úgy irányítja, hogy gyakorlati pályákon és az értéktermelő gazdasági életben megállhassák a helyüket. Ma már olyan hadirokkantak gyermekeit is felveszik az intézetekbe, akiknek neveléséről, ellátásáról szülőik nem tudnak gondoskodni. A hadiárvákat a váci bőripari szakiskolában cipészeknek, szijgyártóknak, bődíszműveseknek és kertészeknek képzik ki. A székesfehérvári Vass József hadiárva-intézetben, amely évtizedes fennállása alatt országos hírre tett szert, még többféle ipari szakmában, Ikervárott kertészeknek képezik ki a növendékeket. Tokajban csipkeverő-, varró-, és 1927 óta hároméves háztartási tanfolyam van, amelyeken a leányárvákból ügyes, intelligens gazdaszonyokat és új típusú cselédeket nevelnek (Stütze der Hausfrau). A nyíregyházi Erzsébet árvaházban harminc leánykát szellemi pályákra készítenek elő, a gici háztartási leányhadiárvaházban pedig nemcsak a kertészke-dést, baromfityenésztést, hanem a művészi kéziszövést is megtanulják. A bábolnai és mezőhegyesi ménesekben lovászoknak, ménesvezetőknek, istálló-mestereknek képzik ki a hadiárvákat és ezeken kívül igen nagyszámú hadiárva részesül elemi, polgári, ipari, kereskedelmi és középiskolai, tanítói és tanítóképzői oktatásban, látogat főiskolákat, vagy kapott helyet külön-

féle gyógypedagógiai intézetekben, erdei iskolákban stb. A beszámoló adatai nyilvánvalóvá teszik, hogy az állam nem hanyagolja el a háború szegény kis kárvallottjainak sorsát és tehetségéhez képest azon van, hogy becsületes, istenfélő és munkás polgárokat neveljen belőlük. *M. Gy.*

Posta- és Táviró Évkönyv. (Szerkeszti dr. báró Szalay Gábor, a m. kir. posta vezérigazgatója. XXV. évf. Bp. 1930. Az Orsz. Postás Zene- és Kultúregyesület kiadása. 267 l. Melléklete: Személyzeti rész. 352 l.) Az átlagolvasó többnyire bizonyos idegenkedéssel veszi kezébe az olyan kiadványt, mely címe szerint egy különleges foglalkozási ág érdekeit látszik szolgálni. Valószínűleg így történt ez gyakran a Posta- és Táviró Évkönyvvel is. Akik azonban legyőzve pillanatnyi elfogultságukat végigolvasták a szóban forgó, ügyesen egybeállított, változatos tartalmú könyvet, hihetőleg szívesen vallják be, hogy kellemesen csalódtak. Ez az őszinteség itt nagyon is helyénvaló, mert a szakjellegű évkönyvek sorában ritkán akad olyan, amely annyira egyesítené az érdekkeltést a haszonnal, mint e kötet. Minden megvan benne, ami a nagy közönséget a posta, táviró és rádió jelenére s multjára vonatkozólag érdekelheti, de a jól tájékoztató, gyakorlati szempontból becses cikkek mellett számos, izléssel megírt verses és prózai szépirodalmi közlemény is van a könyvben.

Külön érdekessége a csinosan kiállított műnek, hogy a komoly hangot humorossal váltogató, szórakoztató darabok is egytől egyig postatisztviselők munkái. Megállapítható belőlük, hogy a magyar postaügy gondozói nemcsak kitérő szakemberek, hanem az irodalmi műveltség iránt fogékony, lelkes tollforgatók is. Az érdekes könyv megérdemli, hogy minél szélesebb körben figyelemre méltassák. *A. B.*